

det overhovedet ikke tillades, at Kreditforeningen bliver oprettet, da tror Flertallet ikke, at dette Spørgsmaal her er stillet rigtig; thi ved selve Loven kan der, hvorledes den saa er affattet, dog ikke gives nogen Sikkerhed for de Laan, der maatte blive indrømmede af den Kreditforening, som nu skal oprettes. Sikkerheden for dem maa ligge i, hvorledes Loven bliver udført, og særlig hvorledes Panterne blive tagere, men i denne Henseende har Udvalgets Flertal ment, at man maatte sige, at derom kunde man intet Sikkert vide nu. Det er derfor, man har antaget, at det vilde være urigtigt at give et saadant privat Institut som det, der nu skal oprettes, ligegyldigt om Statutterne derfor ere affattede paa nok saa betryggende Maade, men netop med Hensyn til, at man ikke veed, hvorledes det i Liden vil udvilde sig, et saadant Stempel, hvorved man giver tilskende, at Lovgivningsmagten anfaa de Obligationer, der maatte blive udstedte af denne Forening for saa sikre, at man burde tillade Midler, som det Of-sentilike særlig skal drage Omſorg for, at blive anbragte dert, medens man har havt en saadan Omſorg for disse Midler, at man end ikke har villet tillade, at de maatte anbringes i kongelige Obligationer. Det er denne Betragtning, som har ledet Udvalgets Flertal, og som maa have været den ledende i Folkethinget. Men man maa nu mene derom, hvad man vil, saa tror jeg dog, at man maa give den høitærede Indenrigsminister Ret i, at det, efterat det andet Thing har stillet sig til Sagen saaledes, som det har gjort, ikke vilde være rigtigt, om dette Thing vilde berede denne Lov Banſteligheder ved fremdeles at fastholde det Forlangende, at det omtalte Privilegium skal optages i Loven, og det saameget mere som det, hvad den høitærede Indenrigsminister har bemærket, er Tilfældet, at de, der særlig interessere sig for denne Forenings Oprettelse, under de Omſtændigheder, som nu foreligge, foretrække, at Loven udkommer saaledes, som den nu er affattet, fremfor, at der ved en Aenighed mellem Thingene skulde opstaa Banſtelighed med Hensyn til den endelige Emanation. Jeg skal derfor paa Flertallets Vegne tillade mig at støtte den høitærede Indenrigsministers Hensætning om, at Thinget vil forkaste det af Mindretallet stillede Endringsforslag.

Fischer: Hvad det sidste af den ærede Ordſpører berørte Punkt angaar, nemlig at de, der særlig interessere sig for Oprettelsen af den her omhandlede Kreditforening, have henvendt sig til Ministeren og vel ogsaa til Udvalgets Medlemmer for at udtale det som ønskeligt, at der bliver givet Samtykke til Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, skal jeg dertil bemærke, at det er mig meget vel bekendt, at et saadant Onſke er tilstede, men det kan ikke i mindste Maade forandre det Ansvar, som den lovgivende Magt har for at give Samtykke til Kreditforeningen. Er

der alſaa ingen Sikkerhed tilstede, bør Samtykket ikke gives. Nu udtalte den ærede Ordſpører og med god Høie, at Sikkerhed i streng Forſtand kan der ikke være Tale om; det er ganske rigtigt. Den ærede Ordſpører bemærkede endvidere, at det, om Sikkerheden var tilstede, vilde meget bero paa, hvorledes Loven blev udført, hvorledes man tagere osv., og vel ogsaa, hvorledes man tilſaae Panterne. Det er alſammen rigtigt, men var det rigtigt i 1850, dengang man vedtog Loven om Kreditforeningens Oprettelse — og jeg gjør opmærksom paa, at det Forhold, der her fastsættes mellem Laanesummens Størrelse og Taxationssummen, er uforandret — har man alſaa kunnet give dette (Samtykke i 1850, maa man, efter hvad der foreligger, ogsaa kunne give det nu. En anden Sag er det, at man kunde mene, at den Lovbestemmelse, som blev givet i 1850, rent burde ophæves, det er et andet Spørgsmaal, som ikke foreligger; men jeg holder for, at har man gjort Skridtet i 1850, maa man under de Omſtændigheder, som nu ere tilstede, ogsaa gjøre det nu. Er man kommen til den Erkendelse, at der ikke er tilbørlig Sikkerhed, Sikkerhed naturligvis altid taget i relativ Betydning, bør man forkaste Lovforslaget.

Ordſpøreren (Uſſing): Jeg skal i den Henseende kun bemærke, at der, saaledes som det under tidligere Forhandlinger er blevet fremhævet, i 1850 var ſæregne Grunde til, at man gav en Udſigt til, at denne Begunstigelse kunde indrømmes Kreditforeninger, Grunde, som ganske viſt nu ikke længer ere tilstede, og deraf, forekommer det Udvalget, maa følge, at man ikke, naar man i sig selv anſer det for urigtigt, principſtridigt, at saadanne Begunstigelser indrømmes den Art private Foreninger, kan være bunden til nu fremdeles beſtandig at fortsætte dermed, fordi man tidligere har gjort det, efterat de Grunde, der dengang bevægede til at fravige det dog i Virkeligheden Principrigtige, ere bortfaldne. Det er dette Hensyn, der ligger til Grund for Udvalgets Flertals Anſkuelse, og det er ogsaa med ſtor Styrke gjort gjældende i det andet Thing.

Breinholt: Den Betragtning, det ærede kongevalgte Medlem her ligeoverfor (Fischer) gjorde gjældende, gif ud paa, at, hvis man ikke anſer den nye Forening for at yde en saadan Sikkerhed, at man vil tillade Anbringelsen af Umyndiges Midler i Foreningens Obligationer, burde man i det Hele ikke give denne Forening et saadant Stempel for Bedærftheden, som vilde følge af Lovforslagets Vedtagelse, fremkommen ved, at Regjeringen og Rigsdagen havde givet Tilladelsen til dens Oprettelse. Jeg tror, at denne Betragtning er fuldstændig loſtig og rigtig, saaledes ſaar det ialtfald for mig. Jeg vilde ialtfald meget foretrække, om man tog det Sidste og ikke blot holdt sig til det